

"Ω, θ' ανακαυθής, θ' ανακαυθής για πάντα στην άγκαλιά μου... Αϊώνες αιώνων, κόρη των ανθρώπων...

Τρομάει τόσο απ' τα λόγια του, όπως Ξάνθησα άμεσως. 'Η Άγνη κοιμάται. Έξω οφθαλμάσαν οι λύκοι... Κι' άξαφνα, άκουσα ένα χτύπο στο τζάμι και πάρεσα από τρέμο. Είπε ή μάθηρ πεταλιούδα τών σκοτεινών, σκέφτηκα. Είπε το μινιμά του... Μα, θρ. 'Ηταν μά νυχτερίδα. Μια μεγάλη νυχτερίδα που κοιτούλόσε πάνω στο τζάμι σαν μεθυσμένη... Γενιάη φρόδο, όστόσο, δέν έβλεπα πιά μάτι ός το προφί. Και τό προφί, ένα οι άλλοι τουαζόντοσαν για να ξεκινησομαι, τα εστα όλα στη Άγνη...

'Η Άγνη έσκασε τό γέλια. Γελούσε, γελούσε με την καρδιά της.

— Ξέρεις, λοιπόν, τι συμβαίνει; μου είπες. Είσ' έρωτευμένη!... Ναι, ναί, αυτό είνε. Κι' ή λατρετός σου... Θάνα κάποιος νεαρός γασοχτήμον τών μερών αυτών... Τι άστρίο!...

— Όχι, Άγνη, φώναξα, θρ, δέν είν' έτσι. Κάτι άλλο συμβαίνει. Κάτι που δέν μπορώ να τό εξηγήσω όσάοσο... Κάτι τό μυστηριώδες, τό άνεξηγητό...

— Μα ναί, άγαπητή μου. Αυτό που λές μυστήριο, είν' ό έρωτας. Κι' ό Ρομάκος σου;... Κοίμα να μην τόν δω!...

Τή στιγμή αυτή μάς κάλεσαν να περάσομε στην τραπέζαρια κ' έτσι ή συνομιλία μας διακόπη.

Μά τι συμβαίνει; 'Η Άγνη δέν με πιστεύει... Δέν με καταλαβαίνει... Είπε τρομερό... Τρομερό!...

(Από τό 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ).

Τό άπόγευμα: Βραδυάζει. Τό μέρος πουχομε σταθή είνε άγριο, έπαθίμιό κ' έρημο, τόσο έρημο. Θεέ μου!... Αλοκάβια δέντρα, μαύροι βράχοι, ψηλοί θάνατοι. Θά στήσομε τή σπηή μας και θα μείνομε κάποι από αυτή, γιατί έδώ πάνω τό κρέο είνε τσουχερό τις νύχτες. Τ' άλογα τα έδσα κοντά στο μέρος που θα στήσω τή σπηή. Φοβούμαι τούς λύκους και τά τσακάλια. Είνε ικανά όλ' αυτά τ' άγριωμα να κατασπαράξουν τά δυστυχισμένα ζώα, τά όποια μάς είνε τόσο απαραίτητα...

'Η Έτανίς τής Κατάρας βράζειται πέντε ώρον άπόπεισι από δει, άνάμεσα στα βουνά. Ομά μερούσομε να φτάσομε εκεί άπόψε. Μά πρέπει νάμα φρόνησι. Θάταν τρομερό να πέσομε άπερίσκεπτα από στόμα του λύκου άν ιταίχη αλληλιά κάποιος κίνδυνος...

Γι' αυτό αποφάσισα να μείνομε έδώ και να ξεκινησομε πάλι τό προφί. 'Ετσι θα φτάσομε στην περιήμη αυτή έπαυλά ήμερα, κάποι άπ' τό φως του ήλιου. Νοούθω άγάνταστη άγωνία, μην ξεροντας με ή είδους κίνδυνο έχω να κάμω, μά και ή περιέργειά μου είνε άλλο τόσο μεγάλη κ' άκατανίκητη. Τόν βρυκόλακα τόν ξεροντοσασε έδώ κ' είκοσι χρόνια. Τό ίδιο συνέβη και με τις φρονιές εκείνες άδελφές του. Τότε, τί είνε εκείνο που τρομάζει κ' άναγίζει τούς ανθρώπους, στα μέρη αυτά; Ναι τί πρέπει να μάθω. Πάντως χρειάζεται φρόνησις. Θ' άγριωθώσω άπόψε, φυλάγομαι τις γυναίκες που θα κωμούνται. Στα μέρη αυτά βασιλεύε άλλοτε ό Λράκουλας. 'Αν συμβαίνει τίποτα δέν θ' άγρήση να μάς έπισκεφθί άπόψε τό τέρας τών μερών αυτών. Θά δώ, θα καταλάβω. 'Εχω άρκετή πείρα, άλλωστε. Πάντως εκτός τών δημιουργών τών χωμιών και του μέρου γάλλο, που πήδησε στον ζούταν τών χωμιτών, δέν έχω κανένα άλλο ντοκουμέντο. Τό μυστήριο θα φωτισθί όταν φτάσω στην έπαυλά τής Κατάρας. Λύθο θάμαστε εκεί. Και θα ξεσορθώσω γιατί έρημώθηκε ή έπαυλά αυτή. 'Από τί πέθαναν οι άνθρωποι που την κατοικούσαν; Υπήρξαν θύματα του τέρατος, για τό όποιο μιλάνε όλοι δώ πάνω; Και ποιά. Θεέ μου, είνε τό τέρας αυτό;

(Από τό 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ)

Τή νύχτα. Σύννεφα: 'Εσθίωμαι τή σπηή μας και δευτήομαι. Τά κορίτσια κοιμήθησαν άμεσως. 'Η Μίνα ήταν άνήσυχη. Δέν ήθελε να κοιμηθί. Μού κράτησε συντροφιά, άρκετή ώρα. Φανόταν πολύ - πολύ παρακαμένη. Κ' είχε διάρη, ή λατρετή μου Μίνα. 'Εξαμα τρέλλα, αδικαλωμένη τρέλλα, νόθος δώ πάνω, μόνος μου, με τή γυναίκα μου και δύο κοπέλες. 'Εξω οφθαλμάσαν οι λύκοι. Τ' άλογα ήταν άνήσυχα και χλωμιτράν φοβισμένα. Κρατού στα χέρια μου τό

έδλο μου κ' έχω τ' αυτιά μου τεντωμένα και τά μάτια μου όσθάνοντα... (Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος στην Πελοπόννησο. Τό... κινούμενον δάσος! 'Η άγάπη του Βασιλέως για τό δέντρο. 'Ο Βασιλεύς 'Οθων για τόν Γεώργιο. Τό τεράστιο μνημείο του Μηνιάτη. 'Οπου ό Ένετός στρατήρχης μένει κατακλιητός. Τό πάθημα του 'Υπουργού. Οι 'Ελληνας λέγεισι εντός ήμισιας χιλιετηρίδας, κτλ. κτλ.

Σ' ένα μικρό χωριό τής Πελοποννήσου, οι μαθητά του Δημοτικού σχολείου, βγήκαν κάποτε με τόν δάσκαλό τους επί περπαλή, κρατώντας όλοι, μεγάλους κλάδους δέντρων, για να χαρηθήσαν τόν βασιλέα Γεώργιον, που περνούσε από εκεί.

Οι κλάδοι τών δέντρων που κρατούσαν οι μαθητά, ήσαν τόσο μεγάλοι, που ντύιζε κανείς πός έβλεπε ένα όλοκληρο δάσος, που... περπατούσε!...

'Όταν ήχτασε στο χωριό ό Βασιλεύς, οι μαθητά παρατάχτηκαν σε δύο γραμμές κ' άρχισαν να κλάλλον τόν 'Εθνικό 'Υμνο.

'Όταν τελείωσαν, ό Γεώργιος εκάλισε τό δάσκαλό τους και του είπε:

— Καλές φρονιές έχον τα παιδιά, άλλα έρωπε να τά μάθης να άγατούνε και τό δέντρο.

— Πώς... Πώς... Γιατί, Μεγαλειότατε; — Δέν έρωπε να τά κόψουν έτσι.

— Αλλά όταν πρόκειται να έποδεχθόν τόν λαοφιλή μας βασιλέα, είνε τό δάσκαλος, που συνήθως άμέσως και ξαναορθίσε όλη την Μοραίτικη κομηρία του, τό πρόγραμμα άλλόλο... — Ούτε τότε, του άπάντησε ό Βασιλεύς.

Να τά μάθης, λοιπόν, ν' άγατούν τα δέντρα και να μη τά κόβουν έτσι, γιατί έχομε πολύ λίγα στην 'Ελλάδα, κ' αυτά είνε που μάς δίνουνε ζωή.

— Μά, ξανααφροσύνην γρήγορα, επέμεινε ό δάσκαλος.

'Οχι όσο ντύιζεις, επέμεινε κ' ό Βασιλεύς. Για να γίνης έσθ, χρειάστηκαν είκοσιπέντε χρόνια, ενό για να γίνη αυτό τό δέντρο που έχομε, χρειάστηκαν πάνοι από είκοσι χρόνια!...

'Όταν εκάλθη ό Γεώργιος, για να γίνη Βασιλεύς τών 'Ελλήνων, ό έξοριστός Βασιλεύς 'Οθων, είπε τά εξής:

— 'Ο διάδοχός μου, στο θρόνο τής 'Ελλάδος, έχει τοότο τό τηροτέον: ότι κατάγεται από οικογένειαν έντελής ύπαυλο, ή όποια ούδέποτε ήμιολήθη με σκάνδαλα!...

'Ο άρκετικισμός τής Κεφαλληνίας και γασοχτήτος για τούς θυσιασμούς εκκλησιαστικώς λόγους του, Ηλίας Μηνιάτης, είχε τεράστιο μνημείο.

Κάποτε, παρενέθη μαζί με τόν Ένετό άρκετικιστή ος μια παρέλασι του Ένετικού στρατού τής Πελοποννήσου, κ' άφού άκουσε την άνάγνωσι του καταλόγου, ούτης τό στρατόρχη, άν θάθελε να του επαυλάθη άπείσω τα ξεχωρημένα όνόματα τών στρατιωτών.

'Ο Ένετός άρκετικιστής, μη πιστεύοντας ποτέ ότι θα τό κατόρθωνε αυτό, τόν παρακίνησε να τό κάμη, και πραγματικά ό Μηνιάτης άνάφερε με την ίδια σχεδόν σειρά του καταλόγου, τά δυσπρόφερα όνόματα τών Ξένων στρατιωτών.

Είς ένα παλιόν μου έσοχητόν τής Ηρακλείας, κάποιος Γερμανός λόγιος, προσέφερε διατριβήν του λειψιστή γραφείσιν. Και αυτός, περιεργασθείς και φυλόμετρήσας σοβαροτάτα τό βιβλίον, είπε άναστελίζοντας:

— Τί κρίμα να μη γνωρίζω... γερμανικά!...

'Από τό 15ου μέχρι τών μεσών του 19ου αιώνος, έδωσαν εν έδώ 446 λόγιοι. 'Από αυτούς 18 καταήγοντο από τας 'Αθήνας, 2 από την Άνδρο, 8 από τή Λακία, 1 από την Έφεσο, 18 από τή Ζάκυνθο, 59 από την 'Ηπειρο, 53 από τή Θεσσαλία, 27 από την Κέρκυρα, 21 από την Κεφαλληνία, 69 από τή Κρήνη, 5 από τή Κόθηρα, 19 από τή Κέρκυρα, 38 από την Κωνσταντινούπολη, 7 από τή Λευκάδα, 1 από τή Μυσία, 2 από τή Μεταλήρη, 4 από τή Νάξο, 1 από την Πάφο, 39 από τήν Πελοπόννησο, 5 από τή Σιόνη, 1 από τή Σιάβη, 1 από τή Σκόπελο, 4 από τήν Τραπεζούντα, 6 από τή Φιλιππούπολη, και 37 από τή Χίο.

